

פניני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולהצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה וב"ב

פְּרֻשֵׁת בְּהַעֲלֵתְךָ - צְמֵאוֹן רוּחֵנִי

"בְּהַעֲלֵתְךָ אֶת הַנֵּרוֹת... יְאִירוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת" (במדבר ח, ב)

אצל מי אנו רואים צימאון מעין זה? דווקא אצל האנשים המלאים והגדושים בתורה. לכאורה, המצב היה צריך להיות הפוך, הריקים ממצוות היו צריכים להשתוקק לקיים מצוות, אולם ברוחנית הדבר להיפך. כלי מלא מחזיק, כלי ריק אינו מחזיק. בתורה ובמצוות - ככל שהאדם ריק מתוכו רוחני, הוא אדיש ואינו צמא להוסיף מצוות ומעשים טובים. לעומת זאת, מי שמילא עצמו בתורה ובמצוות, מבקש תמיד עוד ועוד.

הגר"י גלינסקי שליט"א סיפר שכאשר בא ללמוד בישיבה בנובהרדוק, שלחו אותו לשבת בבית הכנסת ולהמתין, לחבר שיבוא ללמוד עמו. לפתע שמע קול מעזרת נשים הלומד דברי הגמרא: "האי עלמא לבי הילולא דמיא [העולם הזה דומה לבית חתונות] חטוף ואכול חטוף ושתה". משמעות דברי הגמרא היא, שאנו שוהים בעולם הזה זמן קצוב וקצר. כמו שבחתונות האוכל נמצא לזמן קצוב, ומי שרוצה עליו להזדרז ולאכול. כך בעניין קיום המצוות עלינו להזדרז ולחטוף מצוות ככל האפשר, כי העולם הזה אינו נצחי.

יהי רצון, שיהיה חלקנו תמיד עם הרצים לחיי העולם הבא, ועל ידי כך נזכה לעשות את רצון הבורא וחיות חיים טובים ומאושרים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

בתחילת הפרשה אומר רש"י: "למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? לפי שכשראה אהרון חנוכת הנשיאים, חלשה דעתו, שלא היה עימהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו. אמרו לו הקב"ה: חייך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות".

מקשה הרמב"ן: מדוע התקנא אהרון בנשיאים, על שהם הקריבו קרבנות והוא לא הקריב? הרי כל שבעת ימי המילואים הוא הקריב קרבנות רבים, ובקרבנות אלה לא היה לנשיאים כל חלק! משיב על כך הגר"י לוינשטיין זצ"ל ואומר, בוודאי היה לאהרון קרבנות, אך הוא ראה שהנשיאים מקבלים עוד "נתח" של מצווה, סוג קרבן, שהוא לא זכה להקריב, והיה קשה לו שלא נמנה עימהם, ולכן חלשה דעתו.

מצינו בגמרא (מנחות כט:) המספרת על ר' עקיבא, שהיה דורש על כל תג שבתורה תלי תלין של הלכות. והנה אותו ר' עקיבא שהיה מלא וגדוש בתורה, אומר, בשעה שהוציאווה להורג: "כל ימי הייתי מצטער מתי יבא פסוק זה לידי". הרשעים סרקו את גופו במסרקות של ברזל, והוא אומר את הפסוק "שמע ישראל" כד לקיים מצוות קריאת שמע בזמנה. שאלוהו תלמידיו: "רבנו עד כאן?" והוא משיב, שלרגע זה חיכה כל חייו, לרגע שבו יקיים "ואהבת- בכל נפשך". הוא קיים מצוות רבות, אך עדיין הצטער, מה היה חסר לו? מצווה, שממנה עדיין לא "טעם": "בכל נפשך- אפילו הוא נוטל את נפשך".

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה ארז מזרחי וב"ב חגי פרזול וב"ב ימיש כדורי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גטלי בת יונת יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה אמנון בן מזל- פרנסה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש שגית בת רותי שמואל אימן בן אסתר זרי ציון ומאיר אברהם וב"ב גלית בת מסודי עובדיה בן נעימה אליהו ישי בן ז'ילה גילה נעם יצחק בן רחל ברכה עמית בן רבקה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות בשפע רונן אברהם וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר אילן בן ג'ולייט חגיית בת ז'ילה גילה נימה בת נאה פנינה בת עליזה יוסף בן רוחמה רונית בת סימי סיון בת אסתר תמר בת דליה רינה בת רחל יהודה חי בן עליזה

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה אליהו מזרי בן ימנה אילנה בת רוחמה אורטל זינה בת אירית שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הראש"ל צ'הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יעקב חי בן מרגלית שליט"א הרה"צ יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעימה שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת אסתר מזל בת חנה אורן בן אסתר ברכה בת עכה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיהא יפה בת שרה - הצלחה תמר פורטובה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר רחל בת זוהרה איריס אהובה בת שרה אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה שלו בן מזל פחימה יהודה אריה בן רחל ברכה נחום בן כירה דולב בן איריס אהובה - רפואת הנפש נעמי בת רחל כל עם ישראל

י"ט סיון תשע"ב		09/06/2012	
פרשת בהעלותך			
הפטרה: רני ושמיח - זכריה פ' ב'			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ם	19:05	20:26	21:16
ת"א	19:23	20:29	21:14
חיפה	19:16	20:31	21:17
ב"ש	19:23	20:26	21:16

שואל ומשיב בהלכה – הַתֵּר וְאִסוּר

באלו ירקות יש לחשוש מתולעים? וכיצד ניתן להכשיר כרובית/ברוקולי? והאם יש לחשוש מתולעים בדגים?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

אותם ירקות הגדלים בשיטת גידול מיוחד ללא חשש על ידי חממות וריסוס, אין לחשוש בהם לתולעים, וכיוון שלפעמים אף על פי כן מוצאים בהם תולעים, ראוי לשוטפם קודם השימוש. **מקורות:** שו"ת תשובות ונהגות ח"ג (סימן רנב), וכתב לדחות דברי הגר"מ ברנדסופר כיוון שלפעמים מצויים בו חרקים ותולעים, הוי רוב התלוי במעשה ולא סמכין עליה.

כרובית מצוי בה חרקים לרוב, וקשה לנקותה היות שמצויים בה מקומות מסתור לרוב, שהחרקים חבויים בין הפרחים, תחת הגבעולים הקטנים הצמודים לגבעול המרכזי. ואף מי סבון לא יעילו, היות שהחרק מסתתר, היות ומי סבון מועילים לגירוי החרק והחלקתו מעל גבי העלה, וכאן לא שייך.

תוצרת קפואה של ברוקולי או כרובית [כגון חברת סנפרוסט], אין כל תועלת הלכתית, בכך שהיא קפואה.

מעיקר הדין, כאשר בודק או שוטף את אותם פירות שמצוי בהם חרקים, ואינו רואה חרקים, מותר לטחון ולאכול. ויש מי שמחמיר לבדוק היטב קודם לכן. **מקורות:** שו"ת שרגא המאיר ח"ח (סימן נו).

תולעים הנוצרים מהדג עצמו ומבשרו, אין איסור באכילתו. אולם, תולעים הנמצאים בבטן הדג ובבני מעיו, וכן תולעים הנמצאים על העור, אסורים באכילה.

תולעים הנמצאים גם בבשר הדג וגם במעיים, אסור הדג באכילה. **מקורות:** הגרי"ש אלישיב שליט"א מוסף שבת קודש (משפטים תשע"ב) לענין תולעים הנקראים "אניסאקיס" הנמצא בדגי סול וסלמון.

אם מצויים תולעים בדגים, חובה עליו לבדוק קודם האכילה. **מקורות:** שו"ת תשורת ש"י (סימן שלט), שו"ת משנה שכיר (יו"ד סימן טז). עיין שו"ת אמרי יושר ח"ב (סימן יא)

וכן תולעים הנמצאים על הדג מבחוץ [כגון בסוג קרפיון], חובה לבדוק. **מקורות:** שו"ת שבט הלוי ח"ז (סימן קכז אות ג).

כחו של ויתור

להלן סיפור מופלא המלמד אותנו מהו כוחו של ויתור, ומעשה שהיה- כך היה: מסופר על זוג, שהיו נשואים זמן רב אך הם לא זכו לפרי בטן. הם פנו לרבנים, לרופאים בעלי שם-עולמי, התפללו על קברי צדיקים, רדפו אחרי סגולות- אולם נראה כי מן השמים מעכבים אותם.

ערב חג הסוכות נכנס האברך לביתו, כשהוא עצוב. "מה קרה?", שאלה רעייתו. "אין לי מספיק כסף כדי לקנות אתרוג מהודר, אאלץ להתפשר על אתרוג כשר וצר לי על כך", האישה החליטה לעשות מעשה. לאחר החג התחילה ללכת לעבודתה במקום באוטובוס- ברגל. ואת כסף הנסיעות הכניסה לקופה. **לאחר שנה של מסירות נפש בגשם וברוחות - הגיע חג הסוכות.** בעלה שוב היה מדוכדך אלא שאז היא ניגשה אליו ואמרה: "בעלי היקר, אל תעצב, יש לי הפתעה בשבילך" הוא לא הבין, והיא הושיטה לעברו קופה מלאה בכסף. "קח, זה עבור אתרוג מהודר כלבבך! כמה שיעלה- תקנה!". הוא התפלא: "מהיכן זה?" והיא סיפרה לו, מה שעשתה.

האברך היה מאושר גם על הכסף ובמיוחד, על שה' זיכה אותו באישה כזו. הוא יצא בשמחה לדוכני האתרוגים וראה כמה יפים ומהודרים שמחירים לא ירד מ: \$100. לפתע, ניגש אליו חבר משנים עברו ונפל על צוואריו: "שלום עליך אחי, שנים רבות לא ראיתך, אני רואה, שאתה בוחר אתרוג מהודר ויקר מאוד ואני מבין שה' ברך אותך בעשירות, יש לי בקשה, אני במצב כלכלי מאוד קשה, ואין לי כסף לקנות אוכל לחג. אני מבקש שתלווה לי \$100 ואחרי החג אחזיר לך..".

האברך התחיל להסביר: "אני ממש לא עשיר, זה כסף, שנחסך במיוחד עבור אתרוג אני ממש מצטער, לא אוכל להלוות לך אותו..". אבל החבר התעקש: "אבל, אין לי ממש מה לאכול..". כל ההסברים לא עזרו, והם החליטו ללכת לשאול רב. והרב פסק: "אתה יכול לקנות גם אתרוג כשר ב-50 ש", ואילו הלוואה היא חובה גמורה!". האברך נתן את הכסף וחזר לביתו שבור, האישה התפלאה ושאלה: "מה קרה? למה אתה עצוב? איפה האתרוג המהודר שקנית?" והוא סיפר לה מה קרה. אמרה האישה: "אם זה מה שבורא עולם מצווה - אני שמחה, ובשבילי זה כאילו יש לך את האתרוג הכי מהודר!".

ובמידה כנגד מידה- כעבור תשעה חודשים מחג הסוכות הם חבקו את בנם הבכור!

מנויים

לקבלת העלון חנם ב- email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב חיים מרדכי לבטון זצ"ל - נולד בעיר חאלב שבסוריה בשנת ה'תק"מ (1780). לפניו נולדו ארבעה-עשר ילדים להוריו, וכולם נפטרו ל"ע בדמי ימיהם. מספרים, שמטרוניתא אחת קראה לאביו, ר' חלפון לצורך עסק מסוים ובאמצע השיחה התחילה להסיתו לדבר עבירה. כשראה שכלתה אליו הרעה, הפיל עצמו לארץ מביתה, שהיה במקום גבוה, ונעשה לו נס, שקם והלך לביתו בריא וחזק. בלילה ההוא הראו לו בחלום שיוולד לו בן צדיק וחסיד שהעולם כולו ייהנה מאור תורתו, וזהו ר' חיים מרדכי.

עוד בהיותו רך בשנים, לקח אותו אביו למלמד תינוקות, כדי שילמדנו את צורת האותיות. כאשר ביקר האב בתלמוד תורה, ושאל על בנו. ענה המלמד: "בנך קטן כדי להעמיס עליו את לימוד האותיות". להפתעת המלמד קרא ר' חלפון לבנו ובהצביעו על האותיות השונות הילד הקטן החל למנות את שמותם ללא כל טעויות. המלמד החל ללמדו ולא עברו ימים רבים, וכבר ידע הילד לקרוא חומש כהלכתו. אחר שמילא כרסו בש"ס ובפוסקים והתמנה לכהן כדיין בעירו.

בשנת ה'תרי"ח (1858) התמנה לרבה הראשי של חאלב שבסוריה וכיהן בתפקיד זה עד פטירתו. מגדולי חכמי ארם צובא. התפרסם בחוכמתו וביושר דינו. יהודים ורבים רבים פנו אליו. **מלומד בניסים. ענוותן. בעל רוח-הקודש.** במשך שנים רבות נהג לחלק צדקות רבות. הממשל התורכי רצה להעניק לרב הראשי את כבוד כהוקרה על פעולתו לטובת בני עמו ולטובת הכלל. **לאחר הפצרות רבות הסכים לקבל את אות הכבוד, אך לא ענד אותו אלא גנזו בארון.**

נפטר ב-כ' סיוון ה'תרכ"ט (1869). חי כ-89 שנים. נקבר במערת הצדיקים (המכונה "מלכבי") הסמוכה לבית הכנסת ונכנסים לה מחצר בית דיין. כשלושים שנים לאחר פטירתו, באחד מהימים נפטר אחד מגדולי ורבני ארם צובא וביקש כי יכרו את קברו ליד ציונו של הצדיק ר' מרדכי. **תוך כדי כריית הקבר ארעה מפולת אבנים ונתגלה קברו של הצדיק. לתדהמת הנוכחים גופו היה שלם וטהור, כביום שבו נפטר לבית-עולמו.**

אביו: ר' חלפון. **בניו:** ר' חלפון (נפטר בחיי אביו), ר' אליעזר, ר' יוסף (מאשתו הראשונה, לעת זקנתו עלה לירושלים והיה מחכמי ישיבת המקובלים 'בית אל'). **בתו:** מאשתו מזוג שני, נישאה לר' משה סוויד.
מספריו: **ינוכח השולחן-** שו"ת על ארבעת חלקי ש"ע. **יבן יאיר-** דרושים על התורה. **ישובחי המהר"ם** (תיאור תולדותיו ומפותיו שנכתב ע"י ינו, הרב יו"ט ידיד הלוי), **ידבש וחלב תחת לשונך. פיוט:** מה נכבד

כשאחד החכמים רצה לשדך את בתו, **חייב אותו רבנו לתת נדוניה בסך חמישים לירות זהב**, סכום נכבד שלא היה באפשרותו, אמר לו החכם: "הרי רבנו יודע את מצבי היטב, וסכום זה הוא למעלה מאפשרותי", השיבו רבנו: "אל תדאג, לבתך יש את החלק שלה **ותבטח בקב"ה שהוא יזמין לך את הכסף**", החכם בטח על ה' ועל דברי רבנו וחתם על שטר השידוכין והתחייב לשלם את הסכום הזה,

בינתיים התקרבו ימי החופה, והחתן בא לחמיו לקבל את הכסף, החכם מרוב צערו פנה לבית רבנו וסיפר לו, שהגיעו ימי התשלומים ואין בידו מאומה, התחיל רבנו לדבר על לבו דברי חיזוק וביטחון, שבקרוב תהיה לו ישועה, החכם יצא מבית רבנו בלב שבור ובתקווה, שה' יעזור לו, כך התקרבו הימים למועד, שנקבע לערוך את החופה ולרש אין כל, והחתן שואל מפעם לפעם היכן הכסף שהתחייב.

כשהגיעו הימים הקרובים לחופה, והנה בא שכנו הנכרי לבית החכם. כשרק שמע את קול דפיקות הנכרי בפתח ביתו, **התחיל להיאנח בשיברון לב**, כי השכן הזה היה נוהג מפעם לפעם לבוא לבית החכם ולקבל ממנו הלוואות ומעולם לא החזיר אותם, **ולא הייתה לפניו ברירה מפחדו מהנכרי והמשיך להלוות לו, והנה עכשיו אחר שהוא מחכה וחוסך כל פרוטה נוסף לו צער הנכרי.**

כשנכנס הנכרי קיבל אותו על כורחו בסבר פנים יפות. אמר לו הנכרי: "הנה אתה אדם טוב וישר שהילוות לי כסף מפעם לפעם, ועתה עשיתי חשבון מכל הכספים שלויתי ממך עד היום **ויצא לי החשבון חמישים לירות זהב, והפעם באתי לשלם לך את כל החוב, שאני חייב לך**", הוציא את הכסף מכיסו ומסרו בידי החכם. הלה לא האמין עדיין למראה עיניו, לקח את הכסף בשמחה והלך תחלה לבית רבנו לספר לו על הנס הגדול, שקרה לו בזכותו, אמר לו רבנו: "הלא אמרתי לך, שתשועת ה' כהרף עין, ומסר הכסף לחתנו".

מספר ר"א בר"י יו"ט ידיד הלוי על עובדה מפליאה נוספת, שבאחד הלילות בלכת הרב כמנהגו בחצות הלילה, ראו אותו חבורה של שודדים שכורים שהיה לבוש בבגדים נאים כיאה לראש הרבנים **והחליטו ביניהם להתנפל עליו ולקחת ממנו כל אשר יש לו עם בגדיו.** הזקן שבחבורת השודדים אמר להם: "ביד אחת אני גומר אתו", ובאמירה זו התקרב לרב ועמד, התחילו חבריו לצעוק עליו, מדוע עומד ואינו ממשיך אמר להם: "איני מסוגל ואיני יודע מדוע", מיד בא השני והרים ידו ואף הוא יבשה ידו ונשארה זקופה, רבנו לא ידע ולא הרגיש מכל זה והמשיך כדרכו לבית-הכנסת.

בינתיים האיר היום והתחילו אנשים להסתודד סביב השודדים, והשודדים לא יכלו לפצות פה, בחזרתו משם, כשהיה הולך כדרכו רמזו השודדים על הרב בכדי שיבינו שבגללו נעשה הדבר, מיד באה משלחת מחברי השודדים לרב וסיפרו לו את האמת, ושכך קרה לחבריהם, ואין מי שיושיע אותם, הם נפלו על ברכי הרב לבקש סליחתו, ציווה עליהם הרב, שלא ישובו עוד למלאכה זו של גזילה וכשקבלו עליהם, אמר הרב: **"מי שאינו יכול ללכת- ילך, וזה שידו זקופה- תרד"**, ובאותו הרגע כך היה, ונתקדש שם שמים ברבים בין בישראל ובין אצל הנכרים.

מנהג ידוע בארם צובה לקום בליל שבת ולזמר בקשות מהמשוררים הקדמונים ומר' ישראל נג'ארה ועוד, ואף רבנו חבר את הפזמון הידוע "מה נכבד היום מימים", אחד השרים שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת גזר עליהם, שיפסיקו לזמר כי זה מפריע לישון, **ואם לאו- יהרוג אותם.** והיה לו הכח לכך, באו אצל רבנו שיורה להם מה לעשות, אמר להם, שלא יבטלו מנהג קדוש ושלא יפחדו כלל, **וביום שבת בבקר אחר הבקשות מת השר והוציאוהו לקבורה.**

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו להיזהר ממוצא פינו לבל נזיק ונבייש חלילה ועד כמה גדולה הקפדה למעלה בשמים, ומהן ההשלכות העלולות חלילה להיגרם במצב בשל דיבור בלתי זהיר, ומעשה שהיה- כך היה: בשנות בחרותו למד בישיבת 'ברלין' בירושלים. בסמיכות לישיבה התגורר אדם, שהיה מהמתפללים הקבועים בישיבה. אותו אדם היה חשוך בנים ל"ע, ובכל שבוע ביום ראשון היה מביא אל הישיבה לארוחת הצהריים, את השיריים של החמין, שנשתיירו מהשבת. הוא סבר שאשתו מכינה חמין מעולה, וחבל לזרוק את הנתר, והיות שנשאר להם הרבה כל שבוע, החליטו שלפחות ייהנו מזה בחורי הישיבה.

ברם בכל זאת, החמין של יום ראשון, אינו כחמין של השבת. אין בו את אותו הטעם הטוב הסגולי והמשובח. וחסר בו את תבלין השבת. ולמעשה הבחורים משכו ידיהם מהחמין וכך נותר לו הסיר ללא דורשים. בחור אחד בישיבה, שהיה קצת יותר עז פנים, לא מצא חן בעיניו כל הסיפור הזה, שהאיש מתעקש מדי שבוע להביא את סיר שיירי החמין שלהם דווקא לישיבה. "מה זה כאן מקום איסוף לשיירי אוכל?" חשב לעצמו, "וכי אין האיש הזה רואה בעיניו, שאף אחד כמעט לא מעוניין בשייריים שלהם?"

לצערנו, הוא לא ידע את הסוד שהינם חשוכי בנים ורוצים מאד לכבד אחרים מתבשיליהם! וכשראה, שהאיש מתעקש להביא את התבשיל, שבוע אחר שבוע, אף שרואה בעיניו שהכל נשאר. והנה פעם לא שלט ברוחו, והטיח בו את דבריו הארסיים לעיני כל הבחורים: **"מה אתה מביא את זה פה כל שבוע? וכי אינך רואה שאף אחד פה לא רוצה את זה!!! תפסיק כבר להביא את זה לפה!!! כאן זה לא מזבלה!"**. לאחר אותו מקרה מביש, נעלם האיש מן הישיבה, ולא ראו אותו יותר, את סיר החמין הוא כמובן כבר לא הביא ביום ראשון, וגם הוא עצמו נעלם לגמרי מן הסביבה, ואף עבר לגור במקום אחר.

לאחר שנים הגיע אותו בחור לפרק האיש מקדש והוא נישא בשעה טובה ומוצלחת לקול צהלת חברי הישיבה. אך לצערם הרב **חלפו שנים רבות מנישואיהם, ועדיין אין שום זכר של ילד.** הם פנו לטובי הרופאים בתחום, תפילות, קבלות, נדרים, סגולות, את ביתם של גדולי הדור פקדו - אבל שערי שמים היו נעולים בפניהם.

לאחר שניסו כמעט הכל, עמד האיש אובד עצות, ועשה חשבון נפש, מה יכולה להיות הסיבה שנמנע מהם פרי בטן? עד שלפתע נזכר באותו מקרה עגום, שבייש והטיח בשכן, שבישיבה על שיירי תבשיל החמין. עתה הרהר לעצמו, **מי יודע, אם לא ציערתי אותו אדם?**

הוא ניגש מיד לברר את הנושא, ונודע לו, שהם היו זוג חשוכי בנים. הלך אפוא אל הישיבה לחפש אחר אותו אדם, אך הם כבר לא גרו שם. הוא חקר ודרש רבות, עד שנודע לו על מקום מגוריהם. תיכף ומיד קם ונסע אל אותה העיר, וחקר ודרש עד שמצא את אותו האיש, ברכו לשלום, וביקש אם ניתן לבוא אליו אל ביתו, כי דבר סתר חשוב לו אליהם. האיש הסכים ונענה, וקבע לפוגשו בשעות הערב.

בשעה היעודה, כאשר הגיע האורח פתח בברכה נעימה, ולאחר שהציג את עצמו, שאל, אם זכור להם מקרה ישן עם סיר חמין, שקרה לפני הרבה שנים בישיבת 'ברלין' בירושלים. "זוכר אני היטב אותו מקרה מצער ומבייש. נפגעתי עד עמקי נשמת", ענה האיש, ולאחר שהביט בפני הלה, שאל: "האם אתה הוא אותו בחור, שהתפרץ לעברי בזלזול לעיני כל, ודרשת שאפסיק להביא את התבשיל לישיבה?"

האיש הסמיק מאד והנהן בראשו בבושה וכלימה, "אכן אני הוא אותו בחור!" אמר חרש. "ובכן דע לך, שהמקרה הזה ציער אותנו מאד! כי בכל שבוע שמחה אשתי מאד על כך, שהבחורים נהנים מתבשיליה המיוחדים! לא סיפרתי לה כמובן על כך, שהבחורים מושכים את ידיהם ממנו, והוא נשלח אחר כבוד לזבל. היא חשבה לתומה, שהיא מאכילה בחורים רבים בני תורה, בתבשיל חם ומצוין. וזה המריץ אותה לבשל שוב מדי שבוע לכבוד שבת חמין בסיר גדול וענק. הדבר הפיג מעט את הצער והחוסר הזועק בבית! - אך מאז אותו יום ראשון, כשחזרתי הביתה, ופניי היו נפולות ביותר, והוכרחתי לספר לאשתי דברים, כהווייתן, שהבחורים בישיבה כבר לא רוצים לטעום מהחמין שלנו... זה ציער אותנו מאד, היא בכתה בדמעות, והתבטאה, שאותו בחור לא יודע ולא מרגיש, עד כמה גדול הצער של חשוכי בנים, שאין להם בשביל מי להכין חמין לשבת."

מששמע האורח את המשך הסיפור, הבין מיד, שפגע בהם קשות, והוא החל לבקש מאד על נפשו, וסיפר להם, שגם הוא חשוך בנים זה שנים רבות. ועתה מרגיש הוא, כי בעטיו של אותו מקרה הקב"ה מונע ממנו פרי בטן. לפיכך, מבקש ומתחנן ומייחל, שיסלחו לו על מעשה אווילי זה. ואכן לאחר רוב הפצרות ותחנונים מחלו לו על כך בלב שלם, ויצא אל ביתו בלב קל.

לא חלפה שנה מעת בקשת המחילה, ונולד להם בן זכר, ומיד לאחריה עוד הרבה ילדים בצפיפות גדולה, כדי להשלים את כל השנים החסרות.

<p>הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי צ"ל נאגי' בן עזרא ז"ל גאולה בת טובה ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו הרב ראובן רפאל בן פלורה ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל שני בת אסתר ע"ה שמשון כדר ז"ל בן שרה הי"ו חי זידי בן קלרה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב שבתי בן אסתר יא אטון צ"ל יעקב בן סלימה ז"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חנה בת לאה ע"ה שרה בת מלכה ע"ה עודד מנשה ז"ל בן זהבה הי"ו מסעוד בן יקוט ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי צ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה יורם בנימין ז"ל בן חביבה הי"ו יוסף בן סעדה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי צ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו צ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אודיה ע"ה בת יפה שתח' יונה בן סעדה ז"ל חיה רבקה בת מרים ע"ה סוליקה בת עישה ע"ה</p>
---	---	---	---	---